

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 14 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący sędzia Agnieszka Libiszewska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2021 r. w Koninie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko B. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego B. M. na rzecz powódki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę **17 199,99 zł** (siedemnaście tysięcy sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 lutego 2019 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki **3917 zł** (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

sędzia Agnieszka Libiszewska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 kwietnia 2019 roku powódka (...) Sp. z o.o. w W. wniosła od zasądzenie od pozwanego B. M.. Kwoty 17 199,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 9 lutego 2019 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wynajmuje samochody osobowe. Pozwany zawarł z powódką w dniach 4, 14 i 24 lipca 2017 roku 3 umowy wypożyczenia samochodów: M. (...). B. (...), M. (...). Strony ustaliły, że płatności zostaną uregulowane w dniu wypożyczenia, jednakże pozwany nie uiścił należności w terminie. Powódka wystawiła pozwanemu następujące rachunki, które obejmują na podstawie późniejszych ustaleń, kwoty euro przeliczone po kursie z ustalonych dni w łącznej wysokości 17 199, 99 groszy. Faktura numer (...) z 8 lutego 2019 roku z tytułu najmu pojazdów B. (...), M. (...) oraz jeden miesiąc najmu M. (...), nr FK (...) z 8 lutego 2019 roku z tytułu 2 miesiąca najmu ww. m.. Powódka prowadziła z pozwanym korespondencję mailową. Jak wynika z przedstawionych wiadomości, pozwany był świadom istnienia zobowiązania względem powoda. Wielokrotnie obiecywał spłatę zadłużenia, lecz nie wywiązywał się ze złożonych deklaracji. Powód zlecił firmie windykacyjnej odzyskanie od pozwanego zaległych należności na adres pozwanego wskazane w umowach zostało wysłane przedsądowe wezwanie do zapłaty – pozostało ono jednak bez odpowiedzi. Wszelkie działania windykacyjne okazało się bezskuteczne.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 18 września 2019 roku, sygn. akt I Nc 1897/19, S. w W., uwzględnił powództwo.

W dniu 31 sierpnia 2020 roku pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. Wnosząc o oddalenie powództwa, uchylenie nakazu zapłaty, a także składając zarzut niewłaściwości miejscowej oraz braku legitymacji biernej pozwanego.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w ogóle nie posiada biernej legitymacji w niniejszym procesie. Wszelkie umowy z powódką były zawierane od marca 2017 roku przez spółkę (...) (...) S.L. Pozwany był członkiem zarządu. Powódka współpracowała wcześniej z powodem, a dalej od marca 2017 roku z tą właśnie spółką na usługi wykonane przez powódkę na rzecz D. (...) S.L. Od tego czasu zawsze były wystawiane przez powódkę faktury VAT na rzecz właśnie spółki (...) (...) S.L. świadczy o tym także fakt, iż do pozwu zostały załączone przez powódkę jedynie korekty faktur, a nie faktury źródłowe. Jak wskazuje pozwany, faktury źródłowe zawsze były wystawione na rzecz D. (...) S.L. A on sam nigdy żadnych faktur na swoje nazwisko od powódki nie otrzymał. O manipulacji dokonanej w tym zakresie przez powódkę świadczy zresztą również data wykonania usługi i data wystawionych jednostronnie – bez jakichkolwiek konsultacji – przez powódkę korekt (nota bene jeszcze z innymi uchybieniami od strony prawa podatkowego, co pozbawia możliwości używania w obrocie gospodarczym). Zdaniem pozwanego, jak wynika z przedłożonych przez powódkę korekt faktur, zostały one wystawione po niemal 2 latach od wykonania usługi i wystawienia faktury źródłowej i dodatkowo sprzeczny sposób z przepisami prawa podatkowego, bowiem te przepisy wymagają ich podpisania. Tak więc powód przedłożył do pozwu dokumenty, które nie mogą być źródłem zobowiązań, ani, nie są dokumentami funkcjonującymi w obrocie gospodarczym. Pozwany załączył jedną z faktur źródłowych, do której korekty zostały załączone do pozwu, którą udało mu się odnaleźć. Faktura była wystawiona na spółkę (...) (...) S.L. Również i dalsze usługi były dokumentowane przez fakt powódkę na rzecz tejże spółki, a nie pozwanego, który już we własnym imieniu żadnych umów z powódką nie zawierał.

Powódka w piśmie procesowym z 8 lutego 2021 roku podtrzymała powództwo. Zaprzeczyła wszelkim okolicznościom, przywołanym przez pozwanego, nie przyznającym wprost w treści niniejszego pisma. Zdaniem powódki, oczywistą konfabulacją pozwanego jest zawieranie umów z powódką od marca 2017 roku. Jedynie w imieniu i na rzecz spółki (...) (...) S.L.. Pozwany w żaden racjonalny sposób nie uzasadnił istnienia załączonych do pozwu umów najmu, obejmujących późniejszy okres, w których on jako osoba fizyczna wskazana jest jako najemca. Nie posługiwał się przy tym pozwany przy zawieraniu umów pieczętą firmową czy jakimkolwiek oznaczeniem firmy. Powód stanowczo zaprzeczył, jakoby współpracował po marcu 2017 roku jedynie ze spółką (...) (...) S.L.. Powód niezmiennie współpracował zarówno przed marcem 2017 roku, jak i po tej dacie z pozwanym. Nie stanowi zmiany podmiotu zobowiązanego z umowy fakt wystawienia na prośbę dłużnika dokumentu księgowego na inną osobę. Ponadto, co warte podkreślenia, faktura VAT nie stanowi źródła zobowiązania pozwanego i roszczenia powódki, a jest nim niezmiennie umowa najmu. Faktura VAT stanowić może dowód, aczkolwiek tylko jako dokument prywatny, co do wysokości świadczenia należnego oraz w celu wykazania wykonania świadczenia nie tworzy jednak stosunku zobowiązaniowego. W niniejszej sprawie wszelkie niezbędne elementy precyzujące treść owych zobowiązań zawarte są w dokumencie pochodzącym od obu stron myślniku umowach najmu podpisanych przez pozwanego, czego ten nie kwestionuje. Pozwany w ramach współpracy chciał, aby należne od niego z tytułu umów najmu kwoty opłacała spółka prawa hiszpańskiego i w tym celu prosił o stosowne dokumenty księgowe, w żadnym wypadku, jednakże ani powód, ani też pozwany nie poczuwał się do zwolnienia. Jakkolwiek pozwany nie występuje w niniejszym postępowaniu jako przedsiębiorstwa. To do czynności z działaniami przez niego powodem wobec jego własnych oświadczeń należałoby przykładać miarę właściwą właśnie dla przedsiębiorcy. Nie sposób więc zgodzić się z jego twierdzeniami, że w sytuacji, gdy miał zamiar działać w imieniu osoby. Zawierał umowy, w których on sam z imienia i nazwisko, posługując się własnym numerem PESEL, zamiast numerem identyfikacji podatkowej, oznaczony był jako najemca. Pozwany nie kwestionuje zawarcia umów dołączonych do pozwu. Z umów tych wynika obowiązek zapłatę na rzecz powoda za najem pojazdu w nich wskazanych. Zarzuty pozwanego ograniczają się do kwestii formalnych związanych z treścią dokumentów księgowych w zakresie osoby w nim wskazanej, czy też do prośby zgłoszonej powodowi co do osoby, jaka ma zostać wskazana w dokumentach księgowych i do okoliczności korekty wskazanych dokumentów księgowych. Pozwany więc nie kwestionuje, niezależnie od podnoszonych zarzutów, odbierał i zwracał wynajmowane pojazdy, a nadto wskazuje, że za decyzję o realizacji zobowiązań spółki (...) (...) S.L. odpowiadał jako jej członek zarządu. Oceny stanu faktycznego wg powoda dokonać należy więc jeszcze jej w tym aspekcie, że zawierał on umowę jako osoba fizyczna, następnie żądał fakturowania podmiotu przez siebie zarządzanego finalnie negocował świadczenie jako spółka, jak i osoba fizyczna. Jednocześnie zapewniał powoda w korespondencji kierowanej bezpośrednio do siebie o chęci

spląty zobowiązania ponownie przez siebie. Osobiście. Działanie takie zdaniem powoda w oczywisty sposób nie może korzystać z ochrony prawnej jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Pozwany w piśmie procesowym z 17 lutego 2021 roku wskazał, że nie sposób zgodzić się z powódką, jakoby faktury VAT były jedynie dokumentem prywatnym, których treść nie ma znaczenia w niniejszej sprawie. Zgodnie z artykułem 2 pkt 31 ustawy z 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług przez fakturę rozumie się dokument w formie papierowej lub w formie elektronicznej zawierający dane wymagane ustawą i przepisami wydanymi na jej podstawie. Według art. 106e ust. 1 pkt 3 tej ustawy faktura powinna zawierać imiona i nazwiska lub nazwy podatnika i nabywcy towarów lub usług oraz ich adresy. Jeśli zatem powódka wskazała w fakturach nazwę spółki (...) (...) S.L. to znaczy, że uważała ona ten podmiot za nabywcę usług. W przeciwnym razie oznaczałoby to, że powódka świadomie naruszyła przepisy prawa podatkowego. Pozwany podkreślił, że w marcu 2017 roku powódka umówiła się ze spółką (...) (...) S.L., w imieniu której działał pozwany, iż stroną umów najmu będzie spółka (...) (...) S.L.. One do pozwu umowy wypożyczenia samochodu były traktowane przez pozwanego jako protokoły odbioru pojazdu. Zresztą, zdaniem pozwanego, dokumenty te zawierają elementy takiego protokołu i były każdorazowo dawane pozwanemu do podpisu, gdy spółka (...) (...) S.L., a wynajmowała auto od powódki, pozwany był bowiem wówczas informowany przez osobę wydającą pojazd, że protokół musi podpisać kierowca i muszą być w nim podpisane jego dane, wpisane jego dane. W ocenie pozwanego treść korespondencji mailowej z dnia 16, 17 marca 2017 roku załączono do sprzeciwu do nakazu zapłaty należy postrzegać jako dokonanie przez powódkę i spółkę (...) (...) S.L. ustaleń ramowych co do zawieranych w przyszłości umów najmu samochodów, przy czym powódka z całą pewnością zaakceptowała. Te ustalenia skoro wystawiała faktury zgodnie z tą umową samowolę. Dokonanie korekty tych faktur przez powódkę po niemal 2 latach od wykonania usługi jest w ocenie pozwanego, bezpodstawne i niezgodne z ustaleniami, ale przede wszystkim niezgodne z przepisami prawa podatkowego. Pozwany wskazał, że skoro w mailu z 17 marca 2017 roku prosił o przesyłanie korespondencji na adres mailowy B (...), co tym bardziej potwierdza, że działał on w imieniu spółki (...) (...) S.L. To powódka podjęła decyzję o prowadzenie umowy za pośrednictwem prywatnego mejla pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 lipca 2017 r. pozwany B. M. zawarł z powódką (...) Sp. z o.o. w W. umowę wypożyczenia samochodu marki M. (...), nr rej. (...) na kwotę 200 zł za dobę wypożyczenia, łącznie na kwotę 2000 zł. W dniach 14 i 24 lipca 2017 r. pozwany zawarł umowy wypożyczenia kolejnych samochodów, odpowiednio B. (...), nr rej. (...) ze stawką dobową 220 zł, łącznie na kwotę 2200 zł (okres wypożyczenia (...) lipca 2017 r.) i samochodu marki M. (...) za kwotę łącznie 6500 zł (okres wypożyczenia 24 lipca-24 września 2017 r.). Wszystkie umowy pozwany zawarł na swoje nazwisko, wskazując jako dane identyfikujące swój nr PESEL i adres (...)-(...) K., ul. (...).

/dowód: umowy wypożyczenia samochodu z dnia 4, 14, 24 lipca 2021 r. k. 9-11/

W związku z nieuregulowaniem płatności z tytułu ww. umów strony prowadziły korespondencję mailową w okresie od 17 sierpnia 2017-16 października 2017 r., w której pozwany zobowiązywał się do uregulowania zaległości, nie kwestionował swojej odpowiedzialności za ww. dług.

/dowód: wydruki korespondencji mailowej, prowadzonej między stronami – k. 12-16v./

Z uwagi na nieuregulowanie ww. zadłużenia powódka wystawiła dwie faktury: (...) i FK (...) na kwotę dochodzoną w pozwie. Pismem z dnia 31 stycznia 2019 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty ww. należności.

/ dowód: ww. faktury k. 17-17v., pismo – k. 18/

Do chwili obecnej pozwany nie uregulował ww. należności.

/bezsporne/

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności na podstawie dokumentów zebranych w sprawie, przesłuchania przedstawiciela powoda, częściowo zeznań pozwanego.

Zeznania przedstawiciela powódki oceniono jako zasługujące na przymiot wiarygodności, albowiem były spójne, konsekwentne i korelowały z materiałem dowodowym, zebranym w sprawie.

Jako wiarygodne oceniono zeznania pozwanego tylko w takim zakresie, w jakim pokrywają się z zeznaniami przedstawiciela powódki i dokumentami, zgromadzonymi w sprawie. Zdaniem sądu zeznania pozwanego, w których stwierdził, że w istocie najemcą przedmiotowych pojazdów była spółka (...) (...) S.L. wobec zaprzeczenia przez powódkę, a także w konfrontacji z przedstawionymi umowami wypożyczenia ww. aut nie zasługują na przymiot wiarygodności, stanowią jedynie linię obrony pozwanego, nieopartą żadnymi obiektywnymi dowodami. Wprost przeciwnie przeczy im treść zawartych umów, także treść korespondencji mailowej między stronami prowadzonej, w której wielokrotnie zapewniał o woli uregulowania ww. należności, czyli potwierdzał, że jest podmiotem odpowiedzialnym za wykonanie ww. zobowiązania. W żaden sposób nie wynika z wymiany emaili między stronami, by stroną przedmiotowych umów miał być podmiot trzeci. Zatem zeznania i twierdzenia pozwanego w tym zakresie zostały potraktowane jako gołosłowne i złożone jedynie na użytek niniejszej sprawy.

Dokumenty na podstawie, których poczyniono ustalenia faktyczne nie budziły, w ocenie sądu, wątpliwości co do autentyczności jak i wiarygodności, a co istotne nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w całości. Na wstępie należy wskazać, że strony łączył stosunek najmu. Zgodnie z art. 659 § 1 kc przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz, który może być oznaczony w pieniądzech lub w świadczeniach innego rodzaju. Umowa najmu nieruchomości lub pomieszczenia na czas dłuższy niż rok powinna być zawarta na piśmie (art. 660 kc). Art. 669 § 1 kc stanowi, że najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym.

Nie ulega wątpliwości, że strony łączyła umowa najmu przedmiotowych samochodów, którą zawarły na piśmie, zastrzegając stawki czynszu należnego z tego tytułu. Pozwany potwierdził fakt podpisania ww. umowy, nie kwestionował swego podpisu. Przy sporządzaniu ww. umowy pozwany wskazał swoje dane. Pozwany nie naprowadził żadnego przekonywającego dowodu, z którego wynikać by miało, że najemcą przedmiotowych aut jest spółka (...) (...) S.L. Nie wynika to z żadnego dokumentu. Przy zawieraniu umowy nie przedstawił pełnomocnictwa, bądź innego rodzaju dokumentu, z którego by miało wynikać, że to spółka (...) jest najemcą ww. aut. Treść faktury przedstawionej przez pozwanego, wystawionej w dacie 15 sierpnia 2017 r. nie wskazuje, czy dotyczy ona któregośkolwiek z aut, wskazanych w umowach najmu załączonych do pozwu i czy ma jakikolwiek związek z ww. umowami. Nie może zatem stanowić dowodu, jakoby podmiotem zobowiązanym był wymieniona spółka, a nie pozwany. Twierdzenia pełnomocnika pozwanego, jakoby sporne umowy wypożyczenia miały być jedynie protokołami zdawczo-odbiorczymi są pozbawione jakikolwiek sensu. W sytuacji, w której strony chciałyby spisać tego rodzaju protokół, nic nie stało na przeszkodzie, by takowy dokument został sporządzony we właściwej postaci i treści, usuwającej jakiegokolwiek wątpliwości, czym ten dokument, w zamyśle stron go sporządzających, jest. Wręcz przeciwnie, pozwany w korespondencji mailowej wielokrotnie zapewniał, że uiszcza należność z tytułu ww. umów, nie kwestionował zasadności żądania przez powódkę dokonania płatności ww. kwot właśnie od pozwanego, ani faktu, iż to on jest najemcą, nie wskazywał innego podmiotu odpowiedzialnego za wykonanie ww. zobowiązania w miejsce pozwanego. Trudno zatem jako przekonywające uznać twierdzenia, podnoszone dopiero na tym etapie postępowania, nieoparte innymi poza zeznaniami pozwanego, miarodajnymi dowodami.

W tej sytuacji należało orzec, jak w wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

O kosztach w punkcie 2 wyroku orzeczono na podstawie art. 98 kpc biorąc pod uwagę odpowiedzialność za wynik procesu. Na koszty poniesione przez powódkę złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 300 zł, opłata skarbowa od pełnomocnictwa – 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki w kwocie 3600 zł.

sędzia Agnieszka Libiszewska